Ghosting'in Hikâyesi - Bir Alman Müzik Projesi

1988 yılında, daha büyük bir sınıf arkadaşı Sascha'ya bir kaset verdi. Kasetin A yüzünde "The Sisters of Mercy", B yüzünde ise "Siouxsie and the Banshees" yazıyordu. Sascha o dönemde hâlâ oldukça gençti ve kasetin her iki tarafının da yanlış etiketlendiğine emindi. Çünkü "The Sisters of Mercy" yazan tarafta çok derin bir sesle şarkı söyleyen bir erkek duyuluyordu; bu ses, onun düşüncesine göre, "Sisters" ile hiç örtüşmüyordu. Diğer tarafta ise daha kadınsı, daha ince bir ses vardı ve bu çok daha fazla "kız kardeş" gibi geliyordu. "The Sisters of Mercy"yi bir kız grubu sanması, o zamanlar "New Wave" diye anılan müziğe Sascha'nın ilgi duymasının başlangıç noktası oldu.

Bundan önce, okulda öğrendiği ve kendi kendine denediği klasik ve ortaçağ besteleme tekniklerine özellikle meraklıydı. Ayrıca teknolojinin sunduğu imkânlardan da çok etkilenmişti. O dönemde programlama yaptığı bilgisayarlarla ilgilenir ve Jean-Michel Jarre, Kraftwerk, D.A.F. gibi synthesizer müziklerine ilgi duyardı. Özellikle Jean-Michel Jarre, klasik besteleme tekniklerini tamamen elektronik araçlar ve synthesizer'larla uygulamasıyla onu çok etkilemişti. Kraftwerk ve D.A.F. ise minimalist besteleme yaklaşımlarıyla ilgisini çekiyordu.

Fakat 80'lerin sonunda, Bad Ems gibi bir yerde yaşayan genç birinin aradığı türde müziği bulması epey zordu. Günümüzdeki gibi internette tek tıklamayla her şeye ulaşmak mümkün değildi ve Bad Ems'te ne bir plak dükkânı ne de kaset satan bir yer vardı. CD'ler de o dönem pek yaygın değildi. O yüzden Sascha'nın edindiği her müzik, neredeyse gökten inmiş bir hediye gibi geliyordu—neredeyse kutsal bir şey—çünkü onlara ulaşmak kolay değildi.

Tam da bu dönemde onu tamamen büyüleyen, daha önce hiç duymadığı kadar yeni bir ses sunan iki grup vardı: "Dead Can Dance"in *Within the Realm of a Dying Sun* adlı albümü ve Coil'in *Horse Rotorvator*'ı. Bu plakları aylar boyunca gece gündüz dinledikten sonra, o stile benzer yeni müzikler bulmayı çok istiyordu. Ancak bahsettiğimiz gibi, buna ulaşmak çok zordu ve yüzüncü kopya hâline gelmiş kasetlerin kalitesi de pek iyi olmuyordu.

Bu tarzda müzik üreten grup sayısı neredeyse hiç yoktu, bu yüzden Sascha yeni müziği kendisi bestelemeye karar verdi. O dönemde bir grup kurmak veya bir şey yayımlamak gibi bir niyeti yoktu. Sadece kendisinin beğeneceği, yeni bir müzik yaratmak istiyordu; çünkü elindeki müzikler ona artık yeterli gelmiyordu ve yeni bir şey de yoktu. Sonuçta bu tamamen çaresizliğin bir eylemiydi.

Bunun üzerine o ilk synthesizer'ını—ya da bu durumda bir sampler'ı—edindi: Roland W-30. İlk bestelerini bu sampler üzerinde yaptı ve bu besteler, onun acemi evresini güçlü şekilde yansıtır nitelikteydi; bestelerinde ve sözlerinde belirgin bir çocukça saflık hâkimdi.

Tabii ki şarkılarını kasetlere kaydediyordu ve hem kendisi hem de başkaları için çalıp dinletiyordu. Çevresindeki bazı insanlar, müziğinden hoşlanınca, onu sahneye çıkması için cesaretlendirdiler.

O dönemde tek başına sahneye çıkmak pek de alışıldık bir durum değildi. Sahnede tipik olarak hâlâ bir rock grubu düzeni vardı—gerçek bir davul, elektrik gitar, elektrik bas ve klavye çalınıyorsa sahnede canlı çalınmalıydı. Elektronik müzik o yıllarda pek değer görmüyor, ciddiye alınmıyordu. Ona aşağılayıcı bir biçimde "konserve müzik" deniyordu—"kutudan çıkan" bir müzik gibi görülüyor ve gerçek, saygın bir müzik olarak tanınmıyordu.

Sınıfında çok iyi anlaştığı ve benzer müzik zevkine sahip bir arkadaşı vardı: Andreas. O elektrik gitar çalıyordu; böylece, 1989'da Londra'ya bir seyahatten sonra Sascha, Andreas ile birlikte Ghosting adlı grubu kurdu. Londra'da Sascha, o sırada doğmakta olan gotik (goth) kültürünün merkezini kendi gözleriyle gördü.

Orada eski adıyla Batcave olan Gossips, Camden Palace gibi kulüplere ve benzer tarzda başka kulüplere gitti. İngiliz gotik sahnesine, ayrıca bugün "tipik gotik" diye algıladığımız ve o dönemde punk rock etkileriyle birlikte bütünleşik bir yapı oluşturan tarzın karışımına tamamen hayran kaldı.

Bu fikirden aldığı ilhamla kendi müzik stilini yaratmak istedi—elektronik ritimler ve modern elektronik armoni ağırlıklı, klasik besteleme tekniklerine büyük bir eğilimle yaklaşan, arada Kraftwerk ve D.A.F. gibi monoton ögeler barındıran bir çeşit harman (cuvée).

Andreas ve Sascha ilk ortak performanslarını 1989'da Bad Ems'teki Goethe-Gymnasium'daki bir okul festivalinde verdiler. Ancak orada kendi besteleri yerine Pink Floyd, Led Zeppelin gibi büyük rock gruplarının cover şarkılarını çaldılar—o dönem için bir okul festivali adına oldukça heyecan verici olsa da genel anlamda sokak müzisyenlerinin tipik repertuvarına benzerdi.

Ardından kendi müziklerini yazıp kaydetmeye başladılar. İki yıl içinde iki demoteyp dolduracak kadar malzeme birikti. Bunların adları *Secret Books* ve *Black Romantic* idi; *Black Romantic* daha sonra birkaç farklı versiyonda piyasaya sürüldü.

Secret Books, gerçekten çok kötü bir kayıt kalitesiyle yapılmıştı; çünkü o ana dek Sascha'nın hemen hemen hiç kayıt ekipmanı yoktu—zaten o zaman bile çok eski sayılan bir dört kanallı kaset kayıt cihazı, tek bir efekt cihazı (ART FXR) ve tek bir elektronik klavye, yani Roland W-30 sampler vardı. Bunlar, Andreas'ın elektrik gitarı, Marshall amfisi, Boss overdrive pedalı ve Boss chorus pedalıyla birleşerek *Secret Books* için tüm ekipmanı oluşturuyordu.

Öte yandan *Black Romantic* birkaç ek enstrümanla kaydedildi, özellikle de bir Boss flanger kullanıldı. Bu arada Sascha bir bas gitar edinmişti, bas distorsiyon pedalı kullanabiliyordu ve en önemlisi, çok sevdiği yeni bir synthesizer vardı: Oberheim Matrix 1000. Bu alet, sampler'dan bütünüyle farklı, çok daha canlı sesler üretiyordu; çünkü Matrix 1000 analog bir synthesizer'dı. Böylece *Black Romantic*, klasik tarz ögeleri belirgin şekilde içeren bir altyapıyla ortaya çıktı.

Ancak 1992 yılına kadar bu şarkıları sahnede çaldıkları ilk konserleri gerçekleşmedi: Bonn'daki "Ballhaus"ta.

O akşam Ballhaus'ta, o dönem henüz genç bir plak şirketi olan Glasnost Records'tan iki temsilci de bulunuyordu. Onlar Ghosting'le bir sözleşme imzaladılar, *Black Romantic* kasetini daha geniş bir dağıtımla piyasaya sürdüler ve Ghosting'e ilk stüdyo kaydı fırsatını sundular: "Paranoia" adlı single. Ayrıca Glasnost ilk büyük konserleri de duyurdu.

Ne yazık ki, Bonn'daki Ballhaus'taki bu performans, Andreas ve Sascha'nın aynı sahneyi paylaştıkları tek konser olarak kaldı. Kısa süre sonra ikili tartıştı ve Sascha, ilk stüdyo kaydını Andreas olmadan tamamlamak zorunda kaldı. Bu arada onun o dönemdeki partneri Diana katıldı ve vokalleri üstlendi. Bas partisyonunu Sascha kendisi çaldı.

Winus Rilinger, o dönemde Eternal Afflict'in "San Diego" adlı parçasını başarıya taşıyan prodüksiyonu da yapan isimdi; o, Sascha ve Diana ile birlikte "Paranoia" ve "Luna"yı kaydetti ve bu şarkılar 7 inçlik plak hâlinde basıldı. "Paranoia", Ghosting'in yazıp yayınladığı ilk gerçekten hareketli dans parçası oldu.

Daha önce de belirtildiği gibi, o dönemde tek başına sahne almak yaygın değildi, bu yüzden Sascha bir basın duyurusu aracılığıyla hızla bir grup oluşturdu. Böylece elektrik gitar, elektrik bas, bir klavyeci, arka vokalde Diana ve ana vokalde Sascha'dan oluşan tam kadro kuruldu. Bu, uzun süreli olarak grubun en kalabalık kadrosuydu; Ghosting daha sonra hiçbir zaman bu kadar çok üyeye sahip olmadı.

Grup Almanya'yı turladı ve özellikle 1992'de Leipzig'deki ilk Wave-Gotik konserinin yapıldığı akşam verdikleri performansla dikkate değer bir şöhret edindi. Hem grup hem de seyirciler için muhteşem bir konserdi. Bu olay, o tarihten beri her yıl Leipzig'de düzenlenen tüm gotiklerin dünya çapında buluşmasının başlangıcı olarak tarihe geçti.

Çok geçmeden grup, Bruno Kramm'ın (Das Ich) Danse Macabre Stüdyoları'nda ilk albümleri *Romantic Death*'i kaydetme fırsatı buldu. Bruno, kendi grubu Das Ich'in yanı sıra o dönemde bilinen diğer bazı grupları (örneğin Relatives Menschsein) de bu stüdyoda kaydediyordu. O sırada grup esasen gitar, bas ve klasik rock grubu formasyonundan oluştuğu için Bruno, The Cure gibi gruplarla özdeşleşen gotik rock atmosferini ve tınısını yakalamak için büyük çaba gösterdi.

Bruno harika bir iş çıkardı, ama kayıt sırasında bir anlaşmazlık yaşandı ve Sascha, diğer tüm grup üyeleriyle yollarını ayırdı—herkes için çok zor bir durumdu, zira kayıt henüz tamamlanmamıştı. Buna rağmen Bruno'nun uzmanlığı

sayesinde, bugün hâlâ grubun tarihinde bir dönüm noktası sayılan bir albüm ortaya çıktı.

Geriye dönüp baktığında Sascha diyor ki:
"Ben bir Sisters hayranı olarak, The Cure havasının bu kadar baskın olduğu o albümü aslında o kadar da sevmiyorum. Yine de, Bruno, onu bu kadar Cure benzeri kıldığın için teşekkürler."

Bundan sonra Sascha, müzikal vizyonunu diğer grup üyeleriyle gerçekleştiremeyeceğini net olarak anladı. Tam olarak ne istediğini çok iyi biliyordu; bu yüzden o vizyonu hayata geçirmek için mümkün olduğunca çabuk yeni şarkılar yazmak istedi.

İkinci albüm, *Songs from Fairyland*, o dönemdeki müzikal hayaline çok yaklaştı. Ağırlıklı olarak synthesizer'lara dayanıyor ve neredeyse tek başına kaydetti. Sascha'ya göre bu albüm, minimalistik modern elektronik, dark müzik öğeleri ve klasik besteleme tekniklerinin mükemmel bir sentezini oluşturuyordu—bu defa elektrik gitar ve bas olmadan.

Bu dönemde Ghosting konserleri gitgide daha seyrek hâle geldi. Sık sık değişen kadrolarda çeşitli müzisyenler yer aldı; bunlar arasında, Sascha'nın o dönemde çok yakın arkadaş olduğu Holger Wirth de vardı. Daha sonra Holger, Flatline adlı grupla kendi müzikal vizyonunu takip etti.

Grubun Glasnost Records etiketiyle yayınladığı son albüm, *Enter My Crypt* oldu. Sascha'nın bakış açısına göre bu, kendi vizyonuna daha da yakındı; çünkü özellikle enstrümantal odaklıydı ve daha da klasik tarzda bir yaklaşım içeriyordu.

Aslında albüm, Korg Wavestation synthesizer ve Roland W-30 sampler üzerine kurulu bir yapıdan oluşuyordu. Roland W-30, standart klasik enstrümanların sample kütüphanesine sahipti: keman, çello, kontrbas, orkestral perküsyon ve flütler—yani neredeyse tam orkestra enstrüman yelpazesi.

Fakat bu iki albüm genel dinleyici kitlesine büyük ölçüde kapalı kaldı; muhtemelen minimalistik müziğin doğup aynı anda zirve yaptığı bir dönemde bu eserlerin gereğinden fazla klasik, fazla melodik gelmesindendi.

Sonraki albüm, *Lips Like Red*, bugüne dek büyük bir popülerlik kazanan ilk şarkıyı barındırıyordu: "Bomb the World". Sascha bunu, "I'd Love the World" (New Model Army) şarkısını dinlediği bir gün, öfkeli bir ergenken yazmıştı. Parçayı aslında çok iyi bulmuştu ama gençlik öfkesiyle "Kesinlikle 'I'd Love the World' falan değil!" diye düşündü. Böylece "Bomb the World" ortaya çıktı—bugüne dek dinleyicilerin aklından çıkmayan, yüksek tıklanma ve dinlenme rakamlarına ulaşmaya devam eden bir şarkı.

Bu parçanın sözleri tamamen semboliktir. Sascha onları asla ciddiye almamıştır; sadece gençliğin bir ruh hâlini yansıtıyordu. Bununla birlikte, şarkının yanlış anlaşılmaması için hep mesafesini korumuştur.

Bu sırada Sascha, Bad Ems'ten ayrılıp 1993 yılında Darmstadt'a, biyoloji okumaya geçmişti. Bu süreçte, saf gothic/dark müziğe ilgisini yitirmeye başladı—özellikle de yedi yıl boyunca bu türde aktif olduktan sonra. Sascha, sürekli yeni bir şey keşfetmesi gereken bir insandır.

Böylece *L'État C'est Moi*, bu dönemin son albümü oldu. Aslında, son yıllarda denediği çeşitli tarzların bir karışımıydı ve baştan sona tutarlı bir bütün oluşturamıyordu. CD'den özellikle öne çıkan tek parça, Eric Bogle'ın orijinal şarkısına oldukça farklı bir yorum getiren "And the Band Played Waltzing Matilda" oldu.

O noktadan sonra Sascha, kendini tamamen Frankfurt'taki techno sahnesine adadı. Omen ve Dorian Gray gibi kulüplerde, onu büyüleyen bambaşka bir müzikal yoğunlukla karşılaştı. Önceleri bu sesleri taklit etmeye çalışarak müzik tekniğinin kendine özgü yönlerini anlamaya çalıştı.

Ona göre bu, klasik müzik teorisi ve besteleme, modern rock veya goth ile karşılaştırılamayacak kadar yeni bir dünyaydı. Daha önce deneyimlemediği bir şeydi ve Sven Väth, DJ Dag ve Chris Liebing gibi DJ'lerin dans pistlerinde gerçek anlamda hissedilebileceğine inanıyordu. Özellikle Sven Väth'in "Harthouse" plak şirketi, Sascha'nın büyük hayranlık duyduğu o techno tarzını üreten yerdi. Bu dönemden bazı kayıtlar olsa da bugüne kadar yayımlanmadılar.

Ancak çok daha sonra, 2001'de, yakın arkadaşı ve ev arkadaşı olan, elektrik gitar çalan ve The Cure gibi grupları seven Stefan, Sascha'yı Ghosting'i yeniden canlandırmaya teşvik etti. Müzik iyiydi ve Sascha, yaklaşık altı yılın ardından, artık kendisini de sıkmaya başlayan technodan uzaklaşma zamanının geldiğini düşündü.

Kendine özgü tipik yaklaşımıyla bir kez daha yeni bir şey yapmak istedi. Bu yüzden techno ögelerini Ghosting'in gotik etkileriyle harmanlamaya karar verdi. O dönemde gotik sahnede techno kick veya techno bas hatları kullanmak hâlâ çok alışılmış değildi—buna karşın bugün oldukça yaygın.

Bu dönemin ilk yayını *Der Magische Puls* adlı albüm oldu. Bu albüm, neredeyse tamamen techno'ya kayan parçalardan, iki tarzı açıkça karıştıran şarkılara kadar uzanan geniş bir yelpazeyle yeni bir tazeliği çok iyi yansıtır.

Ne var ki ne *Der Magische Puls* albümü ne de içindeki parçalar, techno sahnesinde de, gothic veya dark rock sahnesinde de gerçekten ilgi görmedi. Oysaki Björn adında yeni bir üye eklenmiş ve grup iki elektrik gitara sahip olmuştu.

Ancak son albümlerinde, bugün hâlâ bilinen "Lion King" adlı parça yer aldı. Fakat bu albüm aynı zamanda grubun uzun bir süreliğine vedasını işaret ediyordu. Çıkışının ardından birkaç konser veren Ghosting, hemen sonrasında dağıldı.

Sascha ise kendini tamamen bilimsel çalışmalarına adadı, doktorasını tamamladı ve daha sonra meslek hayatına odaklandı.

Yirmi yıl sonra, Sascha tekrar Ghosting adıyla müzik yapıp yayımlamaya karar verdi. İlk proje, *Black Romantic*'teki şarkıların ve yine o dönemden

kalan, örneğin *Secret Books* ve daha önce yayımlanmamış parçaların yeniden kaydedilmesiydi. Bu çalışmalar yalnızca dijital ortamda çıktı.

Ayrıca "Dark Dimensions" plak şirketi, "Black Pearls" adında bir CD ile Ghosting'in en iyi şarkılarını derledi ve tabii ki içinde "Lion King" de yer aldı. O zamandan beri Sascha, yalnızca dijital biçimde, daha az veya çok düzenli yeni şarkılar yayınlıyor.

Özellikle dikkat çeken çalışmalar arasında "Der Flämische Totentanz" bulunur—15. yüzyıldan kalma bilinen en eski savaşla ilgili ezginin bir yorumu—ve Pippi Langstrumpf'tan (Pippi Uzunçorap) bir çocuk şarkısının yeniden yorumu olan "Kalle Theodor".

2003 yılından bu yana, bir istisna dışında başka konser verilmedi. Bu istisna ise 2023'te düzenlenen Wave-Gotik-Treffen'in 30. yıldönümüydü; bu aynı zamanda Sascha için de hoş bir son nokta anlamı taşıyordu.

Bu performansta, Frank D'Angelo (asıl grubu SITD olan müzisyen) ile birlikte grubun kuruluşundan bu yana hit olmuş tüm şarkılarını çaldı. Bu konserin yayımlanan tek kaydı, The Sisters of Mercy'nin "Amphetamine Logic" şarkısının bir cover'ı olup, dijital EP "All Your Dreams"te yer almaktadır.

İşte Ghosting grubunun hikâyesi bu kadar. Hikâye devam ediyor—sakin bir şekilde, konserler olmaksızın, Sascha'nın solo projesi olarak. Ama sürmeye devam ediyor.